

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. VI. Vocatione ad ſtatum Sacerdotalem non indigni vocantur, ſed
digni; & horum vocationis modus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

dinem ei conferendum: sine qua neuter debet hoc opus aggredi. Nam Di-
tina vocatio præcipuum est eius fundamentum, quasi fons virtutum, &
auxiliorum, quibus illa perficitur; vt proximo capite dicetur.

CAPVT VI.

VOCATIONE AD STATVM SACERDOTALEM, NON IN-
digni vocantur, sed digni; & horum vocationis modus.

VM aded sint excelsa Sacerdotalis Status ministeria; adeo-
que magnus virtutum cumulus ad ea exercenda necessarius:
satis liquet, neminem audere debere illum suscipere solo suo
arbitratu; sed vocatione & electione Dei, ad quem pertinet
eligere; & vocare Ministros, quorum opera fit in sua domo
vlurus. Et quamuis interdum per seipsum, & non per alios homines, illos
vocet ac eligat; vt plurimum tamen vocatio incipit ab inspiratione & in-
terna Dei motione: electio verò concluditur per alios homines, quos ipse
in sua Ecclesia ad id constitutos habet. Eum in modum, quo in lege anti-
qua vnã tantum elegit Tribum in Israël, in qua esset Status Sacerdota-
lis: voluit tamen eam electionem declarari & executioni mandari per
Moysem, dicens ei: *a applica tribum Leui, & fac stare in conspectu Aaron Sa-*
cerdotis, vt ministrent ei, & excubent, & obseruent quicquid ad cultum pertinet
multiudini; & seruiant in ministerio eius. Aaron autem & filios eius constitues
super cultum Sacerdotii. Externus, qui ad ministrandum accesserit, morietur.
Huic igitur in modum vocatio & electio Dei, quæ per internos impul-
sus & occultas inspirationes fit, manifestatur, vt ait S. Dionysius, per Epi-
scopos & Ecclesiæ prælatos: concurrente interdum nominatione & præ-
sentatione populi; vt supra dictum est, de seiprem Diaconis, quos multitu-
do fidelium Apostolis proposuit, vt eos ordinarent & consecrarent; vt sic
manifestius constaret de bonis moribus eorum qui essent ordinandi, tan-
quam iudicijs ac testimonijs, quod eos Deus ad id muneris eligebat. Qui-
curque autem huiusmodi gradus ac dignitates absque hac vocatione v-
surpauerit; nec viam, quam Sancta Ecclesia tradit, tenuerit; morietur in
anima morte culpæ grauissimæ. Usurpat enim id, quo non dignus: quia
caret perfectione ac doctrina, quam dignitas illa exigit; nec talentum il-
lud & vires habet, ad ferendum onus, quod sic acciperet: quia in grauissi-
ma illa damna incideret, quæ posita fuerunt in secundo tomo. Prædictum
hanc veritatem confirmavit Apostolus dicens: *Omnis Pontifex ex ho-*
minibus assumptus pro hominibus constituitur in iis quæ sunt ad Deum: vt

a Num. 30

c. 5 de
Eccles.
Hierarch.

Tract. 1. c. 5.

b. Heb. 5. 1.

c Psal. 2. 7.
d Psal. 109.
4*

offerat dona, & sacrificia pro peccatis. Nec quisquam sumit sibi honorem: hunc
sed qui vocatur a Deo tanquā Aaron. Sic & Christus non semetipsum clarificauit
vt Pontifex fieret: sed qui locutus est ad eū: c filius meus es tu, ego hodie genui te.
Quæ admodū & in alio loco dicit: d tu es sacerdos in æterū, s̄ secundū ordinē Melchi-
sedech. In quibus verbis Apostolus formā præscribit subeundi statū Sacer-
dotij, & Episcopatus: proponens duplex summum Sacerdotium tanquam
exemplar inspiciendum & imitandum: alterum legis antiquæ, quod fuit
Aaron; alterum Nouæ, quod fuit Christi D. N. qui non arbitrari suo
hanc dignitatem sibi vsurparunt; sed per vocationem & voluntatem Dei,
qui elegit eos, & ad eam destinauit, vt nullus fidelium temerè audeat sta-
tum ad eū Sanctum & honorificum sibi assumere: nisi Deus ipsum vocet,
eligatque ad eum suscipiendum.

§. I. Deus non vocat indignos.

1. Mat. 7. 6.

2. 3. Reg. 13.
13.

FACIAMVS initium ab ijs, qui non vocati à Deo, Statum hunc sibi su-
munt: & esse solent triplicis generis: Qui scilicet aut propter impro-
bam suam vitam digni non sunt; aut propter terrenum aliquem ambi-
tionis & cupiditatis finem eum aggrediantur; aut per media iniqua &
contra Dei eiusque Ecclesiæ prohibitionem. Vt plurimum autem omnes
hi tres defectus simul conueniunt. In primis enim Deus Dominus noster
nunquam ad hanc dignitatem vocat manifestè ea indignos; nec eis inspi-
rat, vt eam sibi procurent, aut acceptent; sed potius, vt se subtrahant, &
refugiant. Si enim prohibet Ministris Ecclesiæ suæ huiusmodi ad eū sacras
dignitates indignis conferre: quomodo ipse illis inspirabit, aut eos voca-
bit ad eas sibi procurandas? si dicit eis: a nolite dare Sanctum canibus; neque
mittatis margaritas vestras ante porcos: quomodo ipse homines ad instar ca-
num furentes, aut instar porcorum impios & sordidos impellet, vt di-
gnitatem ad eū Sanctam & margaritam ad eū preciosam sibi procurēt? No-
uit bene ipse Dominus noster peccatores vocare, vt tales esse desinant, &
iusti fiant; eos verò, qui sponte & libenter in peccatis suis permanere vo-
lunt, non vocat aut eligit ad statum Sacerdotum; qui homines exigit pu-
ros, & aptos, qui sint medici peccatorum. Per contemptum narrat scri-
ptura Diuina de improbo Rege Ieroboam: quod b fecerit de nouissimis po-
puli Sacerdotes excelsum: quicumque volebat, implebat manum suam, & fiebat
Sacerdos excelsum. Cū enim optimos eligere debuisset, elegit pessimos:
eod quod deprauato suo palato illi magis aridebant: & cū accedendum
fuit ad Sacerdotium ex aliorum electione: quicumque volebat, aperie-
bat manum suam, vt oleo vngeretur: & sic habebatur Sacerdos Neque
hoc ad eū erat mirum: nam quales Dii erant, quibus illi sacrificabant: tales
erant & Sacerdotes. & quemadmodum Dii erant falsi, ita eorum Sacer-

dotium falsum erat, & ementitum. Sacerdotes autem veri Dei non sunt eligendi de nouissimis & pessimis populi; sed ex optimis: non spontè & voluntate sua, sed electione Dei, eiusque Ecclesiæ Sacerdotium obire debent. Et quoniam in antiqua lege, vt dictum est, hæreditate accipiebatur officium Sacerdotis, in Tribu Leui & familia Aaron: &, vt plurimum aliqui defectus & Notæ in aliquibus eius familiæ futuri erant, voluit ipsemet Deus id in lege sua exprimi: vt tales à Statu Sacerdotali excluderentur, dicens: *c Omnis qui habuerit maculam de semine Aaron Sacerdotis, non accedet offerre hostias Domino; nec accedet ad ministerium eius, si cæcus fuerit, si claudus, si fracto pede, si manu, si gibbus, si lippus; aut si iugem scabiem, & cetera habuerit.* Et bis alias repetit: *ne descendens ex Aaron, si maculam habeat, accedat ad altare: ne Sanctuarium maculet.* In qua lege (vt aduertit Sanct. Gregorius) voluit Spiritus Diuinus nobis significare: in Lege Gratia, in qua Sacerdotes non per genus & familiam succedunt: non debere eligi ad hoc ministerium, cum defectus aliquos in anima habent, qui significantur per defectus corporis, ibi notatos; ac proinde non censebuntur vocati à Deo, qui illis maculis erunt defædari. Non vocat ad Sacerdotium *cæcos, nec lippos, nec albuginem in oculis habentes*, hoc est ignorantes, & imprudentes; non habentes scientiam rerum Dei, quàm eorum officium exigit; nec prudentiam & iudicium necessarium, ad ea præstanda, ad quæ Status ille obligat. Nubis enim amoris proprij, & inordinatarum passionum Catharactæ auferunt illi, aut turbant rationis iudicium, & animæ aspectum. Nec vocat *claudos, aut si fracto pede vel manu*, hoc est qui non rectâ incedunt per viam diuinorum mandatorum; nec animi robur habent, ad ea exequenda, & se in bonis operibus exercendos. Nec vocat *curuos & propensionem habentes ad res terrenas*; quia ipsa dignitas illos obligat ad semper aspicienda cælestia.

Ex His sequitur: non vocari à Deo eos, qui Sacerdotium quærunt præcipuè propter ambitionem honoris, aut rerum fortunæ cupiditatem. Spiritus enim Dei neminem propter fines ad eò terrenos impellit, cum iniuria dignitatis Sacerdotalis: quæ ad fines tendit cælestes. Qui verò eam quærunt propter fines illos, faciunt eam quasi mancipium seruire duobus vitijs totius mundi pessimis, quæ innumera alia consequuntur. Et vt plurimum pessima adhibent media, vt votorum suorum compotes fiant: conculcantes Ecclesiæ leges, vt frui possint honore, & bonis fortunæ, quæ inde spectant. Cum igitur illi *non intrent per ostium*, signum est, *fures eos esse, & latrones*, vturpantes dignitatem, qua indigni sunt; neque eis aperire Deum, sed Dæmonem, te gentem titulo dignitatis sacra ambitionem & auaritiam in eis prædominantes. Et, vt S. Petrus Simoni Mago dixit, *e pecunia tua tecum sit in perditionem* & c. ita ait. S. Chrysosto-

c. Leuit. 21
17.

in Pastor.
lib. 2. c. 2.
& c. & lib
1. Regist. c. 24.
S. Hieron.
Epist. ad
Fabiol.

d. Ioan. 10. 1

Acto 8. 20.

Homil. in
Act. Apost.

f Num. 16.
31. 35.

g sup. vers.
35.

h sup. vers.

i 2. Paral.
26. 19.

De Cōuer.
ad Clericos.
ca. 29.

k Ezechiel.
8. 8.

mus, possumus huiusmodi hominibus dicere: ambitio tua tecum sit in perditionem: quoniam putasti ambitu humano parari domum Dei. Et quamuis aliquando Deus dissimulet; interdum tamen seuerissimam accipit vindictam, ad caute am reliquorum, qui timebunt exitus ad eum miseris, & punitiones ad eum horrendas. Quis enim non tremat attendens tremendum f. *Dathan & Abyron supplicium*, quos *dirupta terra sub pedibus eorum*, & *aperiens os suum, deuorauit illos cum tabernaculis suis* & *uniuersa substantia eorum: descenderuntque vini in infernum*; idque propterea illis euenit, quod ambitiosè Sacerdotium habere voluerint; quo nec digni erant, nec aliquo iure illis debebatur: cum non essent de Tribu Leui; & quis non contremiscat animaduertens: *g ignem egressum à Domino interfecisse ducentos quinquaginta viros, qui offerebant incensum*; eod quod ambitiosè quæsiuissent Sacerdotium, quod Deus soli familiæ Aaron assignauerat: *h Mane inquit, notum faciet Dominus, qui ad se pertineant, & Sanctos applicat sibi: & quos elegerit appropinquabunt ei*. Quomodo autem id notum faciet? Primum pœna illa ignis ad terrorem rebellium, & arrogantium; & postea prodigio virgæ florentis, ad cautelam, & documentum humilium & subiectorum. Infeliciter cessit Ozia Regi, quod voluisset vsurpare dignitatem Sacerdotalem, quæ ad ipsum non pertinebat; eod quod non esset de tribu Leui: cum enim *i manus teneret thuribulum, ut adoleret incensum: orta est lepra in fronte eius; ac propterea expulsus est è templo, & priuatus regno*, eod quod voluisset Regiæ dignitati adiungere Sacerdotium. Quod si lepra ambitionis, & auaritiæ animam occupantis eorum, qui appetunt Sacerdotium, etiam prodiret in faciem: multi Ozia essent in mundo ad terrorem futurorum. Quemadmodum S. Bernardus lamentabatur, referens, quæ suo tempore gerebantur. Curritur, inquit, passim ad Sacros Ordines, & reuerenda ipsis quoque Spiritibus Angelicis ministeria homines apprehendunt sine reuerentia, sine consideratione; neque enim signum regni occupare celestis, aut illius timent imperij gestare coronam: in quibus auaritia regnat, ambitio imperat, dominatur superbia, sedet iniquitas, luxuria etiam principatur. Et si iuxta Ezechielis prophetiam *k templi parietes fodiamus, pessima fortè apparet intra parietes abominatio, ut in domo Dei videamus horrendum*. Et inferius: ingrediuntur cum hac macula tabernaculum Dei uiuentis, & cum eadem in eo habitant, templum sanctum Domini pollutantes: iudicium multiplex accepturi: quod tam grauissimas conscientias gerentes, nihilominus sese ingerunt in Sanctuarium Dei. Utinam magis currim inchoaturi, sedentes computarent; ne fortè sumptus nō habeant ad perficiendum. Utinam, qui continere non valent; perfectionem temerariè profiteri, aut cœlibatui dare nomina vererentur. Sumptuosa siquidem turris est; & verbum grande, quod non omnes capere possunt. Esset

aurem

autem sine dubio melius nubere, quam vri: & saluari in humili gradu fidelis populi; quam in Cleri sublimitate, & detorijs viuere, & districti iudicari. Hæc S. Bernardus. Et ipsa experientia nos docet: eos, qui Sacerdotium adeunt, non vt Deo magis inserviant, sed præcipuè ob fines & respectus temporales & humanos; vitam ducere indignam Sacerdotali dignitate, quam vitijs & peccatis defædant, & inficiunt: vt postea videbimus.

DENIQUE cum Dei voluntas sit, ne Ecclesiæ Prælati temerè ac præcipitè Sacerdotium alicui conferant, non præmisso sufficienti eius aptitudinis examine; ac propterea dixerit Apostolus Timotheo discipulo suo: *Manus cito nemini imposueris, neque communicaueris peccatis alienis, si Sacros Ordines indignis contuleris*: certum itaque est, Deum non vocare huiusmodi homines: non enim excludendus esset vocatus à Deo.

§. II. *Varij modi, quibus Deus ad Sacerdotium vocat.*

EX HIS, quæ diximus, licet incipere deducere, quinam à Deo vocentur ad Sacerdotium; & quando desideria hunc Statum adeundi, sint & proueniant ab inspiratione & boni spiritus motione: quamuis re ipsa non sit valdè facile certè aliquid statuere. De multis enim Sanctis nouimus, quod à Deo permoti non solum Sacerdotiam non desiderarint; sed illud adire timuerint, ac refugerint: considerantes huius dignitatis celsitudinem, & quantam illa exigat puritatem; propriam item vilitatem & imbecillitatem. Si enim res attentius inspiciatur, Status Sacerdotij valdè est affinis cum statu Prælatorum: non enim est Status tendentium ad perfectiorem, qualis est Monachorum; sed iam perfectorum; qualis est Episcoporum: quamuis non tantam exigat, atque illorum. Ac propterea S. Dionysius dixit: Religiosos debere contendere, vt tam Sancti ac perfecti sint, atq; sunt Sacerdotes; & S. Hieronymus ad Rusticū scribens, dixit: ita viue in monasterio, vt sis dignus, qui Clericus ordineris; & S. Thomas idè confirmat, dicens: quamuis Status Religiosus nomine status sit perfectior, quam simplicis Sacerdotis: Sacerdotem tamè maiorem habere dignitatem: sed quod destinetur ad excellentissima Altaris ministeria: ac proinde maiore requirere sanctitatē internam, quam Status Religionis. Quamobrè multi Monachi & Religiosi valdè eminenter Sancti, vt Ss. Antonius, Hilarius, Franciscus & similes alij, non sunt ausi Statum Sacerdotij adire; & Dñs Deus noster etiā miraculis approbavit spiritū illū humilitatis ac reuerentiæ qui ad id illos impellebat. Sicut euenit S. Francisco: cui Angelus ostēdit cristallinam lagenā clarissimo quodā liquore plenā, dicens: Sacerdotis animā ad eodē clarā, ac purā esse debere, atq; liquor illius lagenæ. Sed quoniam Spiritus Dei in multis Sanctis est diuersus, ob fines etiā diuersos, iuxta æternæ sapientiæ decreta & cōsilia; nō negamus ipsū Deū præmissis huiusmodi omnib. timorib. inspirare interdū & impellere ad hūc statū adeundū: aperiēdo

suam

*Trid. Sess. 23
c. 2. & 8. ha-
betur c.
Quando.
J. 14.
l. 1.
Tim. 5. 22.*

*De Eccles.
Hier. c. 6.
Epist. de for-
ma viuēdi,
c. 2. g. 184.
Art. 4.*

Tomo. 2.
tract. 1. c. 5.

Lib. 12. in
Matth. vide
Platum lib.
1. ca. 37.

suam circa id voluntatem varijs vijs; aliquando per expressam reuelationem; aliquando prodigioso aliquo indicio; & aliquando mandato, aut consilio Prælatorum, & Patrum spiritualium: qui Dei nomine nos gubernant, vt fultè dictum est aliàs. Quando autem tertia hæc via cum alijs duabus coniungitur, est multò tutior. Ideoque aliquando Deus illas coniungit; licet etiam diuidat aliquando. Licet hoc multis exemplis, quibus historiæ Sanctorum refertæ sunt, confirmare; sed vnum tantum referam, quod Rupertus Abbas de seipso narrat. Cùm enim eius Prælatus ipsum viderent, vt ordines susciperet; sed ipse, quòd se indignum iudicaret, valde resisteret; existenti in ea contentione manifestauit Deus voluntatem suam admiranda quadam visione. Videbatur enim sibi videre altare quoddam, in quo imago erat Saluatoris Crucifixi, & viuentis, & habentis oculos in ipsum quodammodo infixos: cuius aspectu ipse amore incensus, ardenti animo cupiebat accedere, & amplecti: sed non poterat ob altaris magnitudinem, & altitudinem: sentiebat tamen in se internum quendam impulsum ipsius Christi inuitantis ipsum, vt accederet: ideoque apud se constituit accedere. Et in momento altare fuit in duas partes diuisum, partemque ipsi liber accessus: & confidenter Saluatorem ipsum amplectebatur, ex oculabatur: ipseque idem Dominus Diuinum suum os magis magisque aperiebat, vt Rupertus vltèrius ad interiora posset amplius penetrare: ex quo ipse magis magisque amore Dei accendebatur; sentiebatque inspirari sibi desideria Sacerdotij, quod antea refugiebat. Qua visione finita, eam Abbati suo retulit, & mox ordines suscepit. Ex quo viam & rationem agnoscere licet, qua Dominus noster in huiusmodi vocationibus vti solet. Prius enim desideria inspirat refugiendi excelsum ad eò Statum, antequam Prælatus id iubeant, at postquam illi iubent, inspirat etiam desideria illum suscipiendi: coniungendo hoc modo præclaras illas duas virtutes, humilitatem, & obedientiam: vt vtraque sint certum indicium & pignus Diuinæ voluntatis; & insignis dispositio ad gloriosum Statum, quem desiderant & admittunt. Et qui hac ratione ad Statum illum accedunt, experientur in animabus suis, quod ipsemet Rupertus sentit in alia visione, qua fuit adhuc amplius confirmatus in ea cogitatione, quòd Deus ipsum ad Sacerdotium vocasset. Iacens enim in lecto videbatur sibi videre virum quendam è cælo descendentem, tecto vultu, quasi nollet agnosci; & tamen seipsum cum Ruperto mensurauit, caput capiti, corpus corpori, pedesque pedibus coniungendo, & cooplando, & ad ipsa animæ interiora penetrando, seseque intimè ei imprimendo, sicut solet sigillum molli ceræ imprimi. Ex qua visione incredibilis ad eò lætitia & suauitas secuta est; vt, nisi Deus mox eam fuisset moderatus, vis & impetus celestis illius voluptatis animam è corpore eduxisset. Erat visio illa vi-

ua que-

ua quædam Sanctissimi altaris Sacramenti repræsentatio: in quo Christus Dominus noster panis & vini accidentibus tectus, ita ut non nisi fide agnosci possit, infunditur in animam; eamque in seipsum transformat, repletque ineffabilibus gaudijs; quorum sunt participes, qui à Deo vocati tanquam Aaron, ad Sacrificium hoc Diuinum offerendum cum debita accedunt reuerentia, & hic præcipuus esse debet finis & motuum eorum, qui Sacerdotium desiderant, tanquam signum, quod ipsorum desideria à bono Spiritu proueniant: cum non in finem aliquem temporalem & terrenum, sed cœlestem ac Diuinum tendant: hoc est in perfectam unionem & transformationem in Christum Dominum nostrum, per sacram ipsam Communionem ad eodè frequentatam, sicut Sacerdotibus conceditur. Nam quemadmodum solet Dominus noster fidelibus pijs inspirare desideria frequenter communicandi, ut eodè amplius Diuini huius Sacramenti fructibus frui possint; ita potest Sacerdotij desideria inspirare; ut qui illud suscipit, possit cum maiori abundantia & frequentia fructus Sacramenti & Sacrificij percipere. Sicut S. Satorus frater S. Ambrosij, cum refugeret Sacerdotalem statum adire; quod ipse Ambrosius ei suadebat: decreuit tandem illum suscipere propter quoddam miraculum, quod expertus est, dum in mari nauigaret, rupta ipsa nauis. Cum enim se in periculo videret submersiõnis, accepit in manum sanctissimum Sacramentum, quod secum in quadam capsula (quo d tunc temporis permittebatur) gestabat: & sub tali protectore & gubernatore super aquas ambulans, sanus peruenit ad portum. Qui euentus in causa fuit, ipsumque impulit, ad Sacros Ordines suscipiendos. Si enim (ait S. Ambrosius) tantum subsidium tenuit ex sanctissimo Sacramento, velo quodam tecto: quomodo maius expertus fuisset, ore illud accipiendõ, & ad sua viscera traiciendõ? *Quam maius, inquit, peribat, fufum in viscera: quod tantum sibi tectum arario profuisset:*

S. Ambrosij
in Oratiõne
funeb. S.
Satorij.

CVM autem Sacerdotium non in solius ad illud promoti utilitatem; sed ad vniuersalis Ecclesiæ, & proximorum commodum dirigatur: fit, ut & hoc aliorum subsidium possit esse finis talem statum suscipientis; Deo huiusmodi desideria immittente ei, qui aptum est instrumentum ad animas iuuandas, ut id faciat celebratione Missæ, Confessionibus audiendis, & habendis Concionibus; ut obseruatum fuit in S. Chrysostomo, qui valde restitit studentibus ipsum ad Sacerdotium promouere: eodè quod excello ad eodè statu indignum se iudicaret: quod ipse ostendit in sex libris, quos de Sacerdotio scripsit. Postea tamen necessitate compulsus acquieuit, ut Concionibus suis proximos adiuuaret; & quia inspirationibus, & reuelationibus ad id fuit permotus.

SED quoniam non sunt expectandæ reuelationes, aut ir d'icia prodigiosa, ad hunc statum eligendum: operæ pretium est ordinariam viam ostendit.

3,

a Luc. 14. 25

dere ad agnoscendam Dei vocationem, ac Diuinam eius voluntatem circa electionem faciendam: præmissis tamen documentis generalibus in tractatu primo secundi Tomi positis. *Primum* enim, vt S. Bernardus inueniat, amplectendum est Christi Domini nostri consilium, vt a *sedentes bene computemus sumptus, qui necessarij sunt ad turrim perfectionis adificandam*, quæ ipsi Sacerdotio est annexa: in quo exactè seruandum est castitatis votum, & vitæ puritas: quam excelsum ad eodè Ministerium exigit: & certò constituendum, quòd nullum temporale honoris, aut facultatum, siue reddituum Ecclesiasticorum motuum sufficere debeat ad Sacerdotium amplectendum: quando reuera nobis desunt talenta virtutis, ac scientiæ, & conditiones reliquæ, quas Ecclesia Sancta præscribit. Præstat enim ex statu sæculari ad cælum ascendere; quàm ex Sacerdotali descendere ad infernum. Nam Sacerdotalis dignitas, quæ ea dignos promouet ad maxima gratiæ & gloriæ dona: indignis est occasio, vt in magnas miserijs culpæ ac pænæ præcipitentur. Et character Ordinis, qui in cælo est, quasi corona quædam, gaudium illud cœleste augens: erit in inferno maiorum cruciatuum causa, sicut est in Iuda, quem fuisse Sacerdotem creatum & cū reliquis Apostolis communicasse constat. Quare præstat ex humilitate, ædificium huius turris non aggredi, quàm committere vt Dæmones *illudant ei, qui non habens sumptus ad perficiendum, iecit tamen fundamenta*. Sed quoniam in hac computatione & consideratione sumptuum non est tutum proprio iudicio fidere: sæpè enim qui sunt indigni decipiuntur, Superbia, ambitione, & cupiditate, vt se dignos iudicent: & contrà, qui reuera sunt digni, ex humilitate & pusillanimitate, indignos se iudicant. Tutissimum est iudicium proprium, aliorum iudicio subijcere: siue superiorum ordinationi acquiescendo, quòd facere possunt ac meritò debent Religiosi, siue consulendo Confessarios, & Patres spirituales, aut viros tales, qui non ducantur inordinato aliquo affectu; & ex neutra parte emolumentum aliquod querant; sed viri sint scientiæ & conscientiæ; horum inquam iudicium tutò sequi licet, vt intelligant, vocari se à Deo ad Sacerdotium, sicut Aaron: Ad cuius electionem concurrerunt Deus & Moyses manifestante Deo, quòd ipse per Moysen Prophetam suum, electionem illam fecisset. Nam per os eius consilium suum aperuit, quòd supra posuimus: vt b *virga Aaron, & duodecim alia ponerentur in tabernaculo sacerdotis, floribus & folijs spoliata: vt is ex Dei voluntate Sacerdos haberetur, cuius virga ibi floreret*. Vt ita significaretur, eos, qui cupiunt rectam huius status electionem facere, debere se in Dei conspectu, & coram eius ministris constituere, quasi aridas virgas floribus & folijs spoliatas, hoc est exuentes sese omni terreno ac temporali sine, qui facillè ad se contrahit, & intentionem flectit; & quantum in ipsis est, exhibentes se

b Num. 17.
2. 8.

ad ac-

ad acceptandum aut reiiciendum hunc statum indifferentes, nec aliud quidquam nisi Dei voluntatem eiusque maiorem gloriam querentes; & apud se statuentes, æquè futuros contentos vna atque altera parte: prout intelligent Deo magis placere. Qui, quòd nostræ utilitati semper prospiciat, solet prouidentia sua paterna, quos videt ita indifferentes, inspirare quod magis expedit eis. Quos, si vult ad Sacerdotium vocare, efficit, vt arida virga floreat, & cor incipiat sancta & pura huius Status desideria producere, ob cælestes ac Diuinos fines; & cum floribus desideriorum prodeunt folia & fructus verborum & operum sanctorum; qualia Sacerdotalis dignitas exigit in quibus apparet, Deum esse qui vocauerit, & ad eam elegerit. Quod si nollic eos admittere: deserit tanquam aridam virgam, absque his desiderijs, & propensione ad eum statum; & potius permittit illis timorem & formidinem quandam, qua se indignos & ineptos iudicent ad excelsum adeò dignitatem; & ipsis Prælati inspirat, vt eos reiiciant, & in inferiori statu relinquunt, in quo prius erant. Et tunc etiam si Subdiaconi sint, aut Diaconi: animo sint quieto & tràquillo: & sacra hanc dignitatem, quam vt sponsam habere non merentur; tanquam Dominam venerentur, & excipiant. Si enim temerè ascendere velint ad gradum altiorem, ad quem, quòd non sunt digni, vocati non sunt; dicit illis Dominus, quod olim ambrosius Leuitis: *c. Multi erigimini filii Leui: num parum vobis est, quòd separauit vos Deus Israel ab omni populo, & iunxit sibi, vt seruiretis ei in cultu tabernaculi? aut idcirco ad se fecit accedere, vt vobis etiam Sacerdotium vindicaretis?* Peruadeant itaque sibi, qui huiusmodi sunt, satis sibi esse, quòd seruiant in ordine Diaconatus; nec tantum sibi esse assumendum, vt velint ad Sacerdotium ascendere: sed cum humilitate & animi gratitudine gradum illum amplectantur, in quo Deus illos collocauit: is enim utilis est ipsis futurus; altior verò fortè noxius.

c. Num. 16. 8

Ex His efficitur, etiam esse necessariam Dei vocationem, ad eligendum, & vt oportet, acceptandum Sacrum Diaconatus & subdiaconatus Ordinem. Tum, quòd status continentia ei sit annexus: ad quem hanc vocationem esse necessariam suo loco diximus: tum ob dignitatem eius ministeriorum, & puritatem ac sanctitatem ad ea præstanda necessariam.

Tomo 3.
tract. 2. 6. 6.

Quæ cum sit donum Dei, & per Ordinis Sacramentum communi-
cetur, motionem requirit eiusdem Domini, ad eum
dignè suscipiendum: vt ex dictis capite
3. constat,